

Vlaamse overheid

Bijdrage Vlaamse administratie
aan het regeerprogramma
van de aantredende Vlaamse Regering

Deel Omgevingsanalyse

Cultuur, Jeugd, Sport en Media

Inhoudstafel

Inhoudstafel	0
1. Internationaal CJSM-beleid	1
2. Digitalisering en e-cultuur.....	1
3. Het groeiende belang van competentieverwerving en –waardering en de unieke waarde van CJSM.....	2
4. De impact van federale materies op CJSM.....	2
5. Een inclusief CJSM-beleid met aandacht voor diversiteit en participatie.....	3
6. Onderbouwing van beleid met wetenschappelijk onderzoek	3
7. De ontwikkeling van een beleid voor de cultuurindustrie in Vlaanderen.....	4
8. Sectorale omgevingsanalyse.....	4
8.1. Kunsten & Erfgoed	4
8.1.1. Grote cultuurinstellingen.....	4
8.1.2. Cultureel erfgoed	5
8.1.2.1. Cultureel erfgoedorganisaties.....	5
8.1.2.2. Collectie Vlaanderen.....	5
8.1.2.3. Immaterieel erfgoed.....	5
8.1.3. Kunsten.....	5
8.1.3.1. (On)evenwichtige verhouding subsidiemiddelen.....	6
8.1.3.2. Productie en spreiding.....	7
8.2. Jeugdbeleid	7
8.3. Sociaal-cultureel werk	7
8.4. Sport.....	8
8.4.1. Lokaal sportbeleid	8
8.4.2. Sportfederaties.....	8
8.4.2.1. Jeugdsport	9
8.4.2.2. Sportkampen.....	10
8.4.2.3. Prioriteitenbeleid	10
8.4.3. Sportkaderopleiding	11
8.4.4. Sportpromotie	11
8.4.5. Topsport.....	12
8.4.6. Sportinfrastructuur	13
8.4.7. Medisch en ethisch verantwoord sporten.....	14
8.5. Media.....	15
8.6. Film en audiovisuele productie	17

1. Internationaal CJSM-beleid

De beleidsvelden binnen het domein Cultuur, Jeugd, Sport en Media hebben stuk voor stuk een diepgewortelde en wijdvertakte internationale dimensie. Die internationale dimensie is globaal gezien het resultaat van twee bewegingen. Enerzijds speelt zich binnen de betrokken sectoren een constante, onstuitbare en haast organische internationalisering en mondialisering af. Anderzijds draagt de nadrukkelijke aanwezigheid van een breed spectrum van internationale organisaties en instanties ertoe bij dat de eigen beleidsvorming- en uitvoering onlosmakelijk verbonden is met de internationale context.

De spontane internationalisering in het veld voltrekt zich onder de vorm van een continu spel van import en export, van geven en nemen, van uitdragen en opnemen. Ten aanzien van die intrinsieke internationale dynamiek van het veld nemen de betrokken overheden een voornamelijk faciliterende en stimulerende rol op zich, waarbij ze ondersteuning bieden aan en kansen creëren voor initiatieven die de sectoren zelf ontwikkelen.

Daarnaast bekleedt de Vlaamse overheid ook een regisserende rol door het uitzetten van strategische lijnen voor het internationale beleid. Deze lijnen, die steunen op inhoudelijke, diplomatieke en geografische prioriteiten, staan in nauw verband met wat zich op de internationale en multilaterale fora aandient. Het ontwikkelen van een internationale reflex bij de benadering van Vlaamse thema's en prioriteiten is immers niet langer een nuttige aanbeveling, maar in de meeste gevallen een echte noodzaak. Ook in deze regisserende rol ontmoeten de betrokken overheden elkaar en trachten het internationale sectorbeleid in te passen in het algemene buitenlandse beleid.

Het Belgische Voorzitterschap van de EU in de tweede helft van 2010 biedt unieke kansen voor de versterking van de Vlaamse inbreng in het Europese verhaal en de internationale profilering van Vlaanderen. CJSM combineert vier exclusieve gemeenschapsbevoegdheden die de Vlaamse overheid, in samenwerking met de twee andere gemeenschappen, toelaat om direct op het Europese toneel te ageren. Voor Sport en Jeugd zal Vlaanderen bovendien het Belgische woordvoerderschap waarnemen.

In tijden waar culturele diplomatie voor heel wat (deel)staten een essentieel instrument van hun internationale positionering vormt, dringt zich ook de vraag op hoe CJSM de culturele dimensie van het externe beleid kan invullen, met oog voor het evenwicht tussen culturele en andere belangen.

2. Digitalisering en e-cultuur

De voorbije legislatuur (2004-2009) werd digitalisering en e-cultuur in kaart gebracht en op de kaart gezet. E-cultuur staat daarbij voor de veranderingen die cultuur ondergaat onder invloed van de informatie- en communicatietechnologie. Op beleidsvlak moet het parlementaire maatschappelijke debat rond 'digitaal Vlaanderen' vermeld worden dat resulteerde in een motie van aanbeveling van 2 juli 2008 met een hele reeks beleidsaanbevelingen (stuk 1713 (2007-2008), nr. 3). Het boek 'E-cultuur. Bouwstenen voor praktijk en beleid' (2006) schetste het internationale en Vlaamse kader en bracht aan de hand van tal van praktijkvoorbeelden in kaart welke impact e-cultuur heeft in de velden kunsten, cultureel erfgoed, het sociaal-cultureel werk voor volwassenen en jeugd en in de sector van de openbare bibliotheken. Het boek reikte ook beleidsaanbevelingen aan waarop via studiedagen en beleidsvoorbereidend onderzoek is voortgebouwd. E-cultuur werd tevens opgenomen als een proeftuin in het Participatiedecreet van 18 januari 2008. Wetenschappelijk onderzoek toont immers aan dat er een publiek bestaat dat (al dan niet exclusief) virtueel participeert aan cultuur. Bovendien zal dit instrument toelaten dat er in de toekomst ook ingespeeld kan worden op de veel gehoorde noden aan meer experiment, kennisdeling en digitale geletterdheid, zowel aan de kant van de 'aanbieder' als aan de kant van de 'gebruiker'.

Verder neemt een groeiend aantal culturele actoren deel aan de projecten van het IBBT (Interdisciplinair instituut voor BreedBand Technologie) en ook het IWT-project 'BOM-VL' (Bewaring en Ontsluiting van Multimediale Data in Vlaanderen) bracht tal van media- en cultuurpartners samen rond de ontsluiting en archivering van multimediale data. Binnen het innovatie-instrumentarium was er eveneens een toenemende openheid ten aanzien van cultuur waarvan ook het IWT-programma innovatieve media

getuigde. Ook de Cultuurdelta en de opstart van het digitale platform van de VRT (klara.be) is een treffend voorbeeld van de verregaande interactie tussen de cultuur- en de media-actoren in de digitale omgeving.

Internationale impact op de situatie in Vlaanderen was er via de Europese context en de initiatieven die genomen worden in kader van het i2010-initiatief. De mogelijkheden die geboden worden via Europese subsidieprogramma's hebben de voorbije jaren ook daadwerkelijk effect gehad op het terrein. Maar de internationale context is meer dan dat. Deze heeft immers evenzeer te maken met evoluties op het vlak van nieuwe vormen van distributie (bijvoorbeeld de evolutie naar een digitale cinema en digitale ether) en de druk op de bestaande auteurswet, wat een grensoverschrijdende afstemming veronderstelt.

3. Het groeiende belang van competentieverwerving en – waardering en de unieke waarde van CJSM

Onze snel veranderende samenleving stelt heel wat eisen en verwachtingen aan individuen en groepen mensen. Om daarmee te kunnen omgaan hebben zij een leven lang, zowel op professioneel en maatschappelijk als op persoonlijk vlak een heel gamma aan competenties nodig. Een groot deel hiervan valt onder de noemer 'culturele' competentie, wat slaat op het vermogen om zelfstandig en kritisch om te kunnen gaan met de cultuurgoederen en -uitingen die ons omringen, maar ook met het ruimere sociaal-cultureel en maatschappelijk gebeuren. Deze culturele competentie wordt steeds belangrijker onder invloed van demografische, ecologische, sociaal-maatschappelijke en technologische ontwikkelingen. Het beleidsdomein CJSM speelt in deze een cruciale rol door te voorzien in een kwalitatief, gediversifieerd en toegankelijk aanbod dat iedereen de mogelijkheid biedt om deze culturele competentie te verwerven en oog te hebben voor bestaande drempels en toeleiding naar het bestaande aanbod.

Het paradigma rond levenslang leren dat de laatste jaren overheerst op Vlaams, maar ook op Europees niveau, heeft vaak een sterk instrumenteel karakter en stelt utilitaire of economische motieven op een hoger niveau dan het individuele en het maatschappelijke belang van 'leren' (met het oog op persoonlijke ontwikkeling en sociale cohesie). Het is dan ook belangrijk om vanuit CJSM een aanvullend verhaal te brengen, waarin inclusie, empowerment, burgerschap en democratisering centraal staan.

4. De impact van federale materies op CJSM

Federale wetten en regels zorgen soms voor onrust, onvrede en onduidelijkheid binnen de sectoren cultuur, jeugd, sport en media. De bevoegde Vlaamse ministers worden hierover regelmatig ondervraagd in het Vlaams Parlement. Parlementsleden en sectoren vragen de minister om te interveniëren, te corrigeren en te mildereren maar de Vlaamse overheid staat dikwijls machteloos.

Federale materies hebben op een uitgebreide en diverse manier impact op de beleidsvelden cultuur, jeugd, sport en media. Kern van het probleem is dat de federale regels vaak niet aangepast zijn aan of geen rekening houden met de wensen en noden van de betrokken sectoren. Soms schort er ook iets aan de communicatie over de regelgeving of is hun toepassing onduidelijk. Dit komt onder andere omdat de Vlaamse overheid en de CJSM-sectoren vaak nauwelijks en zelden tijdig betrokken worden bij de voorbereiding en concretisering van al de federale regels.

Mogelijke oplossing, naast overdracht van bevoegdheden, zou een soort consultatieakkoord kunnen zijn, een systeem van structureel (voorgaand) overleg tussen de Vlaamse en de federale overheid, verplichte advisering met een bindend karakter. De kennis van zowel de Vlaamse overheid als de betrokken particuliere sectoren is onontbeerlijk om tot goede (federale) regelgeving te komen.

5. Een inclusief CJSM-beleid met aandacht voor diversiteit en participatie

Het beleidsdomein CJSM wil een beleid voeren voor alle groepen in de samenleving, ongeacht opleiding, etnische afkomst, sociale achtergrond, leeftijd, handicap, e.d. Uitgangspunt vormt een inclusieve benadering waarbij het principe van gelijkwaardigheid voor iedereen centraal staat maar met een specifiek bewustzijn over en bewust omgaan met verschillen tussen mensen en groepen.

De participatie aan cultuur, jeugdwerk, sport en media door een aantal groepen uit de samenleving blijft laag, vergeleken met de algemene participatiegraad. Dit participatiedeficit wordt weerspiegeld door de sterke ondervertegenwoordiging van kansengroepen in de tewerkstelling in de sectoren cultuur, jeugdwerk, sport en media, zowel op het vlak van personeel, beleid als vrijwilligerswerking.

De voorbije jaren werden de gesubsidieerde actoren uitgenodigd om zich te verhouden ten aanzien van het vraagstuk van de diversiteit, vooral ten aanzien van interculturaliteit. Visieontwikkeling, denkprocessen en uiteenlopende initiatieven waren het resultaat. Ondanks deze inspanningen blijkt er tot op heden weinig internalisering van diversiteitsdenken doorheen de werkingen van organisaties.

Een verdere uitbouw van een diversiteitsbeleid voor CJSM tijdens de volgende legislatuur is noodzakelijk. De aandacht voor diversiteit is echter een verhaal dat breder is dan Cultuur, Jeugd, Sport en Media maar alle domeinen van de samenleving beslaat. Het is dan ook belangrijk dat hieromtrent tijdens de volgende legislatuur een integraal Vlaams verhaal wordt ontwikkeld en gevoerd.

6. Onderbouwing van beleid met wetenschappelijk onderzoek

De laatste jaren is er meer aandacht gegaan naar wetenschappelijk onderzoek in de domeinen cultuur, jeugd, sport en media. Het steunpunt voor beleidsrelevant onderzoek Cultuur, Jeugd en Sport (www.steunpuntcjs.be) werkt rond een groot aantal onderzoekslijnen, met als gemeenschappelijk project de tweede survey over het participatiegedrag van de Vlaming. Daarnaast zijn voor kortlopend beleidsgericht onderzoek in beperkte mate middelen beschikbaar op de jaarlijkse begroting van het departement CJSM en ook sommige steunpunten maken middelen vrij voor wetenschappelijk onderzoek.

Kortlopend onderzoek heeft betrekking op beleidsthema's met een beperkte schaal, of op onderdelen van beleidslijnen. De resultaten zijn direct inzetbaar in de beleidsvoorbereiding en –bepaling. Longitudinaal onderzoek heeft betrekking op meer fundamentele vraagstukken m.b.t. het beleid en op lacunes in de kennis.

De technische en maatschappelijke complexiteit van een aantal beleidsthema's, zoals e-cultuur, cultuurindustrie, participatie van kansengroepen aan het cultuur-, jeugdwerk-, sport- en media-aanbod, vraagt om meer wetenschappelijke onderbouwing. Soms zijn belangrijke datasets onbestaande of allerminst verbonden en ontsluitbaar. Monitoring en impactonderzoek met betrekking tot overheidsmaatregelen zijn zeer rudimentair ontwikkeld. Ook een meer transversale benadering van de beleidsmateries van het beleidsdomein, zoals de relatie tussen cultuur en de ontwikkeling van (economische) creativiteit, tussen sportbeleving en gezondheid, tussen media-innovatie en cultuurparticipatie vraagt meer wetenschappelijke kennis. Die kan de ingezette beleidsmiddelen een grotere impact en effectiviteit verlenen.

7. De ontwikkeling van een beleid voor de cultuurindustrie in Vlaanderen

De cultuurindustrie in Vlaanderen is een zeer heterogene groep van organisaties en netwerken met als gedeeld kenmerk dat zij producten of diensten voortbrengen en verdelen met een culturele content en/of creatieve vormgeving en dit commercieel willen vermarkten. De sector kent een sterke groei, zo was ze in 2003 goed voor een omzet van 11.038 miljoen euro en kende ze een snellere groei dan de rest van de Vlaamse economie.

In de voorbije regeerperiode zette de Vlaamse Regering in op de ontwikkeling van een beleidslijn voor de cultuurindustrie in Vlaanderen. Deze beleidslijn diende te beantwoorden aan de stijgende vraag vanuit marktgerichte cultuurproducenten voor een gepaste ondersteuning. Met de oprichting in 2006 van CultuurInvest, een investeringsfonds dat leningen en risicokapitaal biedt aan culturele ondernemers, werd een tweesporenbeleid ontwikkeld binnen het cultuurbeleid, een specifiek en flexibel economisch ondersteuningsinstrumentarium naast en complementair aan de bestaande subsidieinstrumenten. Dit nieuwe, financiële ondersteuningssysteem komt intussen op kruissnelheid met een groeiende portefeuille aan projecten en stijgende naambekendheid. In de periode 2009-2014 zal uit een eerste evaluatie kunnen blijken in welke mate het huidige instrument tegemoetkomt aan de vooropgestelde doelstellingen. Deze evaluatie moet inzicht geven in de profielen van de diverse instrumenten, met inbegrip van het IWT (Instituut voor de aanmoediging van Innovatie door wetenschap en technologie in Vlaanderen), PMV (ParticipatieMaatschappij Vlaanderen), het VAF (Vlaams Audiovisueel Fonds) en de federale tax shelter voor de audiovisuele producties, alsook een betere oplistijng van de specifieke noden van de culturele ondernemers.

De culturele sector, zowel cultuurindustrie als non-profit organisaties, hebben een belangrijke invloed op het creatieve klimaat van een regio. Door de focus op creativiteit en vernieuwing binnen de hele economie is er tevens een grote wisselwerking tussen de cultuurindustrie en de traditionele economie. In de aanpak van het pact 2020 van Vlaanderen in Actie moet dan ook meer plaats geboden worden voor de cultuurindustrie en de brede culturele sector. Immers, uit diverse binnen- en buitenlandse studies blijkt dat de stimulering van cultuur en creativiteit via gepaste instrumenten een brede economische meerwaarde en return kan hebben.

8. Sectorale omgevingsanalyse

8.1. Kunsten & Erfgoed

8.1.1. Grote cultuurinstellingen

Op dit ogenblik telt Vlaanderen 8 grote cultuurinstellingen: het Vlaams Radio Orkest/Vlaams Radio Koor, de Vlaamse Opera, de Filharmonie, het Koninklijk Ballet Van Vlaanderen, de Singel, het KMSKA, het MuHKA en de Ancienne Belgique. Deze instellingen staan garant voor de canon van de onderscheiden subsectoren binnen kunsten en erfgoed. Vanuit een notie van historiciteit hebben zij een consistente en complementaire visie ontwikkeld waarbij er ook een wisselwerking is met het sociaal economische weefsel en met de steden en lokale omgeving. De tijd-scope van deze instellingen ligt verder dan het nu en de nabije toekomst. Zij hebben enerzijds een internationaal referentiekader ontwikkeld maar moeten ook fungeren als vuurtoren naar het veld in Vlaanderen waarbij zij een actieve netwerkende rol vervullen. Anderzijds hebben deze instellingen een belangrijke symbolische waarde voor Vlaanderen in het buitenland en voor de Vlamingen als symbool voor de eigen culturele identiteit.

8.1.2. Cultureel erfgoed

8.1.2.1. Cultureel erfgoedorganisaties

Vlaanderen is rijk aan cultureel erfgoed. Het cultureel erfgoed wordt in Vlaanderen zowel bewaard en gekoesterd door privé-personen als door verenigingen, musea, culturele archiefinstellingen en erfgoedbibliotheken. Vele organisaties en overheden beheren een cultureel-erfgoedcollectie. Het Cultureel-erfgoeddecreet van 23 mei 2008 heeft als kernbegrippen expertise-uitwisseling, kennisdeling, samenwerking, afstemming en complementariteit. Naast de ondersteuning van organisaties die op landelijk niveau cultureel-erfgoedcollecties beheren of expertise ter beschikking stellen aan de cultureel-erfgoedgemeenschap ondersteunt de Vlaamse Gemeenschap ook de provincies en de steden en gemeenten om een provinciaal of lokaal cultureel-erfgoedbeleid te voeren. Over het complementaire beleid worden in een cultureel-erfgoedconvenant afspraken gemaakt. Met de werkingssubsidie kunnen de provincies en de steden en gemeenten hun cultureel-erfgoedbeleid versterken.

De investering van de Vlaamse Gemeenschap in het cultureel-erfgoedveld is geleidelijk aan gegroeid, maar blijft relatief klein. Het grootste deel van de kosten van musea ingedeeld bij het Vlaamse niveau worden gedragen door de inrichtende machten van deze musea. Het zijn overwegend steden, gemeenten of provincies. Recurrente kostendrijvers zijn vooral de jaarlijkse groei van nieuwe cultureel-erfgoedconvenants met steden of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en de overstap van een aantal organisaties naar het nieuwe Cultureel-erfgoeddecreet.

8.1.2.2. Collectie Vlaanderen

De notie 'collectie Vlaanderen' verwijst naar het geheel van de publieke cultureel erfgoedcollecties in Vlaanderen. De 'collectie Vlaanderen' wordt beheerd door vele actoren. Zo ondermeer door de steden, gemeenten, provincies en ook door de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse overheid heeft een belangrijke verantwoordelijkheid ten aanzien van de verdere uitbreiding van de 'collectie Vlaanderen'. De budgetten van de collectiebeherende instellingen in Vlaanderen zijn vaak ontoereikend om de verwerving van cruciale stukken voor de 'collectie Vlaanderen' mogelijk te maken. De Vlaamse overheid is de enige die er voor kan zorgen dat deze 'topstukken' en 'sleutelwerken' in publieke collecties in Vlaanderen terechtkomen. De instrumenten daartoe zijn nog volop in ontwikkeling. De aankoopregeling voor 'sleutelwerken' en 'topstukken' biedt een interessant en functioneel experimenteel kader voor de verwerving van belangrijk erfgoed. Toch zijn er duidelijke lacunes: de absolute topstukken blijven buiten het bereik van het Topstukkenfonds, er is te weinig overleg met betrekking tot aankoopplanning tussen collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties en de sleutelwerkenregeling kan niet aangewend worden voor de verwerving van niet-Belgisch erfgoed. Ook de internationale promotie en profilering van de Vlaamse kunstcollectie is hierbij van belang.

De kloof tussen de publieke verzamelingen en de privéverzamelingen blijft diep. Op dat vlak is een kentering aan de gang waarop de Vlaamse overheid moet inspelen. De vraag naar de relatie tussen de publieke verzamelingen, de overheid en de, soms verrassend rijke, private verzamelingen is hierbij cruciaal.

8.1.2.3. Immaterieel erfgoed

Op 19 juni 2008 werden de operationele richtlijnen van de UNESCO-conventie voor de bescherming van immaterieel cultureel erfgoed goedgekeurd. Deze goedkeuring vormt het startpunt voor Vlaanderen om een kwalitatief beleid uit te bouwen voor het immaterieel cultureel erfgoed dat zich op haar grondgebied bevindt. In 2008 werd het reglement immaterieel cultureel erfgoed uitgevaardigd met het oog op de 'Inventaris van immaterieel cultureel erfgoed Vlaanderen'.

8.1.3. Kunsten

De huidige professionele kunstensector in Vlaanderen wordt gekenmerkt door een grote rijkdom en diversiteit en geniet het nodige internationale aanzien. De artistieke productie is het voorbije decennium alleen maar toegenomen en verder geïnternationaliseerd. Vlaamse kunstenaars en organisaties reizen de wereld rond. Er wordt over de grenzen heen samengewerkt en gecoproduceerd. Kunstenaars en organisatoren met diverse achtergronden werken hier in Vlaanderen en omgekeerd zijn Vlaamse kunstenaars en cultuurmanagers gewild in het buitenland.

De invoering van het Kunstendecreet van 2 april 2004 in 2006 heeft versterkend gespeeld. Tijdens de laatste twee legislaturen is de subsidiëring van alle professionele kunstdisciplines geleidelijk aan verankerd in een overkoepelende regelgeving, die een open en samenhangend kader voor alle kunstvormen biedt: podiumkunsten, muziek, beeldende en audiovisuele kunst, letteren, architectuur, vormgeving, nieuwe media, en alle mengvormen daarvan. Over alle disciplines heen is een uniforme subsidieregeling voorzien, gebaseerd op kwaliteitsbeoordeling.

Het Kunstendecreet reikt echter verder dan de subsidiëring van kunstenaars en organisaties. Ook de krachtlijnen van de overeenkomsten die de overheid met de grote instellingen en de verschillende steunpunten sluit, zijn erin vervat. Daarnaast voorziet het decreet ruimte voor initiatieven die genomen worden om tot een beter begrip, bekendheid of kennis van de kunsten te komen, zowel voor sociaal-artistische en kunsteducatieve projecten als voor kunstkritische publicaties.

Een van de belangrijkste uitdagingen voor de komende jaren bestaat erin de voorwaarden te creëren om het rijke culturele landschap dat ondertussen kenmerkend is geworden voor Vlaanderen, te bestendigen en te maximaliseren.

De eerste jaren van uitvoering van het Kunstendecreet waren een interessante praktijktest. Het Kunstendecreet bleek op vele vlakken een verbetering in de noodzakelijke ondersteuning van de kunstensector. Zo konden een aantal sectoren zoals de beeldende kunsten voor de eerste maal rekenen op een meerjarige subsidie. Ook voor sectoren zoals de muziek en de podiumkunsten, die reeds decennia binnen decretale kaders gesubsidieerd werden, betekende het Kunstendecreet een optimalisering van werking en ondersteuning.

De ervaringen van zowel de kunstensector, als de bevoegde administratie en beoordelingscommissies met betrekking tot de toepassing van het decreet in de praktijk, hebben echter ook snel een aantal punten in het decreet aan het licht gebracht die voor verbetering vatbaar waren. Om die reden werd in 2008 een herziening van het decreet doorgevoerd op drie grote vlakken:

- technische correcties of onduidelijkheden en administratieve planlastvermindering;
- méér aandacht voor de noden van kunstenaars, en het bieden van meer kansen aan kunstenaars;
- nog méér kwaliteitszorg binnen de beoordeling en evaluatie.

Door de constante evoluties en veranderingen in de verschillende kunstensectoren zal een permanente evaluatie en bijsturing van het Kunstendecreet evenwel opportuun en noodzakelijk blijven. Het is eigen aan het kunstenveld dat het steeds evolueert en nieuwe wegen verkent en het beleid zal hier steeds alert op moeten inspelen.

8.1.3.1. (On)evenwichtige verhouding subsidiemiddelen

Hoewel de budgetten het laatste decennium fors gestegen zijn, bleken deze niet voldoende om tegemoet te komen aan de meervraag - zowel qua aantal organisaties als wat de hoogte van de gevraagde bedragen betreft - die de implementatie van het decreet met zich meebracht. De cijfers tonen aan dat de budgettaire wanverhouding tussen structurele en projectmatige subsidiëring zeer groot is en de afgelopen jaren tijdens de subsidierondes nog is toegenomen. De groeiende aandacht voor professionalisering - onder meer voor het uitbouwen van een volwaardige infrastructuur - en het stijgende aantal organisaties dat een aanvraag indiende, leidden ertoe dat een groot deel van de middelen werd opgeslorpt door de toekenning van structurele ondersteuning.

Dit resulteerde in een budgettaire wanverhouding tussen de organisaties die structureel en diegene die projectmatig ondersteund worden. Structurele ondersteuning verdringen totnogtoe systematisch projectmatige ondersteuning, het zogenaamde Mattheüs-effect. Daarenboven worden de niet-structurele middelen extra belast door de doorverwijzing van organisaties en kunstenaars die tijdens de structurele rondes worden afgewezen. Het spreekt voor zich dat dit nefaste gevolgen heeft. Een oneigenlijk gebruik van het subsidiesysteem schiet het doel van dat systeem voorbij.

Doordat slechts drie procent van de middelen overblijft voor projecten, komen de instroom en daarmee de dynamiek en vitaliteit van het kunstenveld onder grote druk te staan. Dit leidt tot een verarmd kunstenveld, waarbij de creatie en innovatie in de kunstensector in het gedrang komen. De

levensnoodzakelijke doorstroming wordt onmogelijk gemaakt. Projecten en kunstenaars zijn immers de wortels van de boom. Als de wortels te klein zijn, zal de boom vroeg of laat omvallen.

Het is van primordiaal belang zowel de continuïteit als de vernieuwing van het landschap te garanderen. Dit is maar mogelijk door voldoende ruimte te creëren voor jonge organisaties met vernieuwende projecten die dan op hun beurt kunnen doorgroeien naar vaste waarden binnen het veld.

8.1.3.2. Productie en spreiding

Cijfers tonen aan dat het aantal culturele producties het voorbije decennium alleen maar is toegenomen. Dat Vlaanderen een bloeiend kunstenlandschap heeft, valt moeilijk te ontkennen. Sommige sectoren zoals de podiumkunsten worden echter bedreigd door een groeiende discrepantie tussen de productie en de beperkte afnamemogelijkheden.

Remedies hiervoor zijn enerzijds een op hoge kwaliteit gerichte selectie-gedragslijn binnen de werking van het Kunstendecreet, een verdere internationalisering van de afzetmogelijkheden, en een verscherpte aandacht voor nieuwe kunstenaars en initiatieven binnen het netwerk van cultuur- en gemeenschapscentra. Spreiding blijft dus algemeen een heikel punt in het kunstenveld.

8.2. Jeugdbeleid

Een geïntegreerd jeugdbeleid biedt kansen om een sterker Vlaams jeugdbeleid te creëren. Daarom werkt de Vlaamse overheid sinds 2002 met een Vlaams jeugdbeleidsplan. Het geeft binnen een algemene visie op de jeugd, het jeugdbeleid en de rechten van het kind, de doelstellingen van de Vlaamse Regering in alle bevoegdheidsdomeinen aan.

Het agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen is - bij decreet - verantwoordelijk voor de coördinatie van de voorbereiding, uitvoering en verslaggeving van het Vlaams jeugdbeleidsplan. De afdeling Jeugd kreeg hiervoor een aantal instrumenten ter beschikking (aanspreekpunten jeugd- en kinderrechtenbeleid binnen andere entiteiten van de Vlaamse overheid, een recurrente wetenschappelijk onderbouwde 'staat van de jeugd' over de leefwereld van de jeugd). Het volgende jeugdbeleidsplan moet deze instrumenten efficiënter inzetten zodat ook de gedragenheid van het jeugd- en kinderrechtenbeleid verhoogt. Aangezien het jeugdbeleid een categoriaal beleid is, dient de gedragenheid zowel bij de verschillende administraties als bij de politieke verantwoordelijken toe te nemen.

8.3. Sociaal-cultureel werk

De deelname aan het sociaal-cultureel werk kreeg het laatste decennium terecht veel aandacht van het beleid dat aan die participatie hoge verwachtingen koppelt. Deelname aan het verenigingsleven wordt geacht de integratie in de samenleving te bevorderen en positief in te werken op de kansen die men krijgt. Onderzoek heeft aangetoond dat verenigingen scoren op dit vlak: participanten aan het verenigingsleven blijken over een aantal eigenschappen te beschikken waardoor ze meebouwen aan een sociale en democratische samenleving. Vele organisaties bieden individuen ook de kans op de ontwikkeling van persoonlijke kennis en vaardigheden.

Het sociaal-culturele middenveld speelt dan ook een belangrijke rol in de realisatie van beleidsdoelstellingen in verband met het versterken van het sociale weefsel, vorm geven aan een democratisch burgerschap, het bevorderen van het levenslang en levensbreed leren, het constructief omgaan met diversiteit, e.d.

Die sterkte en die rol van het sociaal-cultureel werk kan niet genoeg benadrukt worden.

Dat sociaal-culturele veld wordt door de Vlaamse overheid ondersteund op diverse manieren. Sociaal-culturele organisaties kunnen een beroep doen op subsidies volgens werksoort, sector of doelgroep, structureel of projectmatig, rechtstreeks of via de lokale besturen, ... Dit heeft geleid tot een rijke en gedifferentieerde sector met een brede waaier aan culturele, educatieve of gemeenschapsvormende activiteiten.

De diverse decreten en reglementen die hiervoor worden ingezet, waren de voorbije legislatuur onderhevig aan grote wijzigingen of zijn recent opgemaakt. Hoewel wijzigingen vaak werden ingegeven door de noodzaak tot administratieve vereenvoudiging, doet elke wijziging een beroep op het aanpassingsvermogen van een organisatie.

8.4. Sport

Het Vlaams sportbeleid is altijd, ook de voorbije regeerperiode een tweesporenbeleid geweest: Sport voor Allen en Topsport zijn twee volwaardige en complementaire onderdelen van het Vlaams Sportbeleid. Dit dient in de toekomst ook zo te blijven.

Tijdens de voorbije regeerperiode is zowel voor Topsport als voor de Sport voor Allen een financiële inhaaloperatie gebeurd.

Tijdens de nieuwe regeerperiode dient dit groeipad te worden aangehouden of tenminste dienen de huidige middelen te worden geconsolideerd.

8.4.1. Lokaal sportbeleid

Tot en met 2007 werden de gemeentelijke en provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) erkend en gesubsidieerd op basis van het decreet van 5 april 1995. Dit decreet legde hoofdzakelijk de nadruk op de uitbouw van een sportdienst, geleid door professioneel gekwalificeerde sportfunctionarissen en het beschikken over sportinfrastructuur. In 2007 werden 193 gemeentelijke sportdiensten gesubsidieerd, samen met de 5 provinciale sportdiensten en de sportdienst van de VGC.

Vanaf 2008 worden de gemeente- en provinciebesturen en de VGC gesubsidieerd op basis van het nieuwe Sport voor Allen – decreet van 9 maart 2007.

Als basisvoorwaarden voor het bekomen van beleidssubsidies worden gesteld: het opmaken en uitvoeren van een sportbeleidsplan (tot 2013), het hebben van een sportraad en het beschikken over een sportgekwalificeerd ambtenaar. Het nieuwe decreet vertrekt voor de gemeenten vanuit drie inhoudelijke accenten: aandacht voor de ondersteuning van de georganiseerde sport in clubverband, aandacht voor de anders georganiseerde sport en het expliciet werk maken van toegankelijkheid tot en diversiteit in de sport. Voor de provincies en de VGC worden deze accenten vertaald naar het bovenlokale niveau en aangevuld met specifieke opdrachten inzake sport voor mensen met een handicap en inzake de pool van sportgekwalificeerde begeleiders.

In 2009 worden 285 gemeenten gesubsidieerd (beleidssubsidies) op basis van dit nieuwe decreet, alsook de 5 provincies en de VGC.

Vanaf 2009 zullen 262 gemeenten ook impulssubsidies ontvangen met als doelstelling meer en hoger sportgekwalificeerde jeugdsportbegeleiders en jeugdsportcoördinatoren in de sportclubs.

8.4.2. Sportfederaties

Het decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding (13 juli 2001) is van toepassing sinds 1 januari 2002.

Dit decreet beoogt een verhoogde transparantie van het sportlandschap door een duidelijk onderscheid te maken tussen enerzijds de sportfederaties, onderverdeeld in unisportfederaties en recreatieve sportfederaties, en anderzijds de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding. Daarnaast is er nog de

koepelorganisatie (de Vlaamse Sportfederatie) die als aanspreekpunt fungeert voor de sportfederaties. Gekoppeld aan deze indeling is een specifiek subsidiebeleid uitgewerkt dat een verdere vertaling heeft gekregen in 5 uitvoeringsbesluiten.

Met de erkenning en subsidiëring van 4 organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding voorziet het decreet in een structurele financiering van voormalig gesubsidieerde sportfederaties die als sportfederatie niet langer gesubsidieerd konden worden omdat hun activiteiten niet langer als sporttak op de sporttakkenlijst zijn weerhouden. Aan deze 4 organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding, die samen bijna 50.000 sportieve vrijetijdsbeoefenaars vertegenwoordigen, werd in de periode 2002-2007 jaarlijks een globale subsidie van 421.600 euro toegekend.

Naast de verhoging van het sportbudget voerde het decreet een beleidskader in voor de splitsing van de nog overblijvende unitaire sportfederaties, werd de integrale kwaliteitszorg bij de opmaak en de uitvoering van de beleidsplannen van de sportfederaties gestimuleerd en werden financiële incentives ingeschreven om fusies tussen recreatieve sportfederaties en unisportfederaties aan te moedigen en zo een rationalisatie van het sportlandschap te bekomen.

De voormelde beleidsaccenten in het decreet hebben tot op heden volgende evoluties in het sportfederatielandschap met zich mee gebracht: de splitsing van 3 unitaire sportfederaties, waarvan de Vlaamse liga nu erkend en gesubsidieerd wordt als unisportfederatie en het ontstaan van 4 fusiefederaties tussen recreatieve sportfederaties en unisportfederaties.

Door de splitsing van de unitaire sportfederaties en de fusievorming tussen recreatieve sportfederaties en unisportfederaties is het aantal gesubsidieerde sportfederaties verminderd van 68 in 2002 naar 65 in 2009. Het aantal unisportfederaties is gestegen van 34 in 2002 naar 36 in 2009, terwijl het aantal recreatieve sportfederaties is afgenomen (34 in 2002 en 29 in 2009).

Het aantal gesubsidieerde personeelsleden is in de periode 2002-2007 gestegen met 29,92 voltijdse equivalenten (278,78 VTE in 2002 naar 308,70 VTE in 2007).

Het aantal leden is in de periode 2002-2007 gestegen met 148.101 leden (953.280 leden in 2002 naar 1.101.381 leden in 2007). De grootste stijging situeert zich bij de unisportfederaties (+ 110.597 leden).

Het toegekende krediet voor de basissubsidies is in de periode 2002-2007 gestegen met 4.599.062,03 euro (12.196.959,24 euro in 2002 naar 16.796.021,27 euro in 2007). Het gestegen krediet gaat vooral naar de unisportfederaties (+ 3.597.884,96 euro).

Van januari 2007 tot en met augustus 2007 werd een externe audit door de firma Ernst & Young uitgevoerd op de werking van de sportfederaties en op het bovenvermeld decreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten. Op basis van de resultaten van deze audit werd beslist het decreet niet te wijzigen, omdat het een stevige en solide basis geeft waarop de kwaliteitsvolle werking van de sportfederaties zich verder kan ontwikkelen. Wel werd er voor gekozen om de bijhorende uitvoeringsbesluiten maximaal aan te passen in functie van planlastvermindering, administratieve vereenvoudiging en het responsabiliseren van de sportfederaties voor het indienen van sterke en vernieuwende sportbeleidsplannen.

De aangepaste uitvoeringsbesluiten met betrekking tot de basisopdrachten en de facultatieve opdrachten van de sportfederaties zijn op het einde van de huidige regeerperiode door de Vlaamse Regering goedgekeurd.

8.4.2.1. Jeugdsport

Met de facultatieve opdracht jeugdsport wil de Vlaamse Regering de Vlaamse sportfederaties stimuleren om een kwaliteitsvol jeugdsportbeleid te voeren. Na 6 jaar werking (2002-2008) blijkt dat de toepassing van het besluit jeugdsport van 31 mei 2002 geen succesverhaal was en dat de beoogde doelstellingen door de sportfederaties niet werden gerealiseerd.

Uit de externe audit van Ernst & Young blijkt dat de meeste sportfederaties niet konden voldoen aan de vereiste subsidiëeringsvoorwaarden. De opgelegde administratieve lasten en/of het financiële risico werd door vele sportfederaties als te zwaar ervaren. Dit blijkt ook uit het feit dat het aantal voor jeugdsport gesubsidieerde sportfederaties halveerde in de periode 2002-2008, van 22 in 2002 naar 11 in 2008. Het voorziene krediet jeugdsport werd in de periode 2002-2008 nooit opgebruikt. Zowel het externe auditbureau, Bloso, als de Vlaamse sportfederaties waren dan ook voorstander van een aanpassing van dit besluit.

In de periode 2007-2008 werd gewerkt aan een nieuw uitvoeringsbesluit jeugdsport met als doel een kwantitatieve en kwalitatieve verhoging van het aantal jeugdsportprojecten vanaf 2009. Op 12 september 2008 werd het nieuwe besluit jeugdsport definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Om een jeugdsportproject te realiseren zal vanaf 2009 binnen elke sportfederatie gewerkt worden met een jeugdsportfonds, waarvan de middelen aan de sportclubs worden verdeeld. De sportclubs zullen die middelen aanwenden om de kwaliteit van de jeugdsportwerking in hun clubs te verhogen, met bijzondere aandacht voor de verhoging van de sportparticipatie van de jeugd. In 2009 hebben 24 sportfederaties een subsidiëeringsaanvraag voor de facultatieve opdracht jeugdsport ingediend.

8.4.2.2. Sportkampen

Met de facultatieve opdracht sportkampen wil de Vlaamse Regering de Vlaamse sportfederaties stimuleren om kwaliteitsvolle sportkampen te organiseren. Het aantal gesubsidieerde sportkampen daalde in de periode 2002-2008 van 442 in 2002 naar 388 in 2007 en het aantal gesubsidieerde deelnemers daalde van 10.847 in 2002 naar 9.553 in 2007.

Uit het auditrapport van Ernst & Young bleek dat verschillende subsidiecriteria door de sportfederaties als te zwaar werden ervaren. Het auditbureau was geenszins voorstander van het afschaffen van de facultatieve opdracht sportkampen, maar zij pleitten wel, net als het Bloso en de sportfederaties, voor het behoud van deze facultatieve opdracht, zij het in sterk vereenvoudigde vorm.

In de periode 2007-2008 werd gewerkt aan een nieuw uitvoeringsbesluit sportkampen, met als nieuwe doelstelling om via de organisatie van sportkampen een meerwaarde te bieden niet enkel voor niet-leden, maar ook voor eigen leden. Voor eigen leden is het een middel tegen drop-out, voor niet-leden is het een participatieverhogend en sportpromotioneel middel. Op 16 januari 2009 werd het nieuwe besluit sportkampen definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Dit besluit moet leiden tot een actief, gestructureerd en gedragen sportkampenbeleid met een actieve participatie van vele sportfederaties en een verhoging van de kwantiteit en de kwaliteit van de aangeboden sportkampen. Via dit nieuwe besluit worden de sportfederaties ook voor het eerst gestimuleerd om initiatieven te nemen die de deelname van kansengroepen aan de sportkampen bevorderen.

In 2009 hebben 19 sportfederaties een subsidieaanvraag voor de facultatieve opdracht sportkampen ingediend.

8.4.2.3. Prioriteitenbeleid

Met het prioriteitenbeleid heeft de Vlaamse Regering tot doel de sportparticipatie van bijzondere doelgroepen en hun aansluiting bij een sportclub te verhogen. Specifiek aan het prioriteitenbeleid is dat het thema van het prioriteitenbeleid elke olympiade kan wijzigen.

In 2003 en 2004 stond het prioriteitenbeleid in het teken van de allochtone sporters en hebben amper twee sportfederaties een project ingediend. Met het uitvoeringsbesluit van 13 januari 2006 werd het thema de sporters met een handicap vastgelegd voor 2005, 2006, 2007 en 2008; 22 sportfederaties hebben gedurende de voorbije olympiade ingetekend op het prioriteitenbeleid.

Sinds begin 2009 worden de 55-plussers de prioritaire doelgroep. Op 1 februari 2009 hebben 14 sportfederaties een aanvraag tot subsidiëring van de facultatieve opdracht prioriteitenbeleid ingediend. De keuze voor de doelgroep senioren is een logisch gevolg van de huidige maatschappelijke ontwikkelingen, die vragen naar een sportaanbod op maat. De vergrijzings- en de verzilveringstrend vormen een eerste aanleiding. In 2005 vertegenwoordigde de groep van 55-plussers 29,49 % van de Vlaamse bevolking, in 2020 zal dit stijgen tot 36,28 % en in 2030 tot 38,8 % (NIS, 2004).

Andere trends zijn een blijvende stijging van de levensverwachting (man 77,5 jaar, vrouw 83 jaar) in Vlaanderen en een verhoogde interesse van de doelgroep voor deelname aan sport- en bewegingsactiviteiten. Daarbij gaat de voorkeur uit naar sportactiviteiten overdag die in de naaste omgeving kunnen beoefend worden en die een lage instapdrempel hebben. Rekening houdend met deze trends en de wetenschap dat sport een positieve invloed heeft op fysieke, psychische, medische en sociale factoren dringt een aangepast en duurzaam (lifetime) sportaanbod voor 55-plussers zich op.

8.4.3. Sportkaderopleiding

De kwaliteit van de sportbeoefening, zowel op sporttechnisch vlak als wat betreft de belevingswaarde, wordt zeer sterk bepaald door de kwaliteit van de begeleiders. Er werden door de Vlaamse Trainersschool (VTS) de voorbije jaren heel wat inspanningen geleverd om in alle sporttakken gekwalificeerde trainers op te leiden op de verschillende competentieniveaus.

Meer en meer geraakt de sportsector (in concreto de sportfederaties) overtuigd van de meerwaarde en het belang van een goed opgeleid en gekwalificeerd trainerscorps.

Er wordt evenwel nog een grote kloof vastgesteld tussen enerzijds het volgen van een sportkaderopleiding en anderzijds de implementatie van deze opgedane kennis op het terrein, met andere woorden het daadwerkelijk opnemen van de functie van trainer in de sportclub.

Doelgroepen

Het belang van kwalitatieve en duurzame sportbeoefening wordt meer en meer onderschreven door diverse actoren. Zowel bij sportbeoefenaars als bij sportaanbieders is er een toenemende aandacht voor een kwalitatieve sportbeoefening waarbij het ontwikkelen van sportieve competenties hoofdzaak is. De VTS speelt hierop in met zijn breed sportkaderopleidingsaanbod. Specifieke aandachtsgroepen (senioren, personen met een handicap, mensen met een etnisch-culturele achtergrond e.d.) vragen op dit vlak bijzondere aandacht, zowel naar sportbeoefening in kwaliteitsvolle omstandigheden als naar een aangepaste begeleiding (sportkaderopleiding).

Het verder ontwikkelen van deze dynamiek naar aandachtsgroepen toe zal een bepalende succesfactor zijn in het concept 'lifetime-sporten'. Lifetime-sporten is op zijn beurt de beste waarborg voor een positieve impact op de gezondheid en het algemene welzijn.

8.4.4. Sportpromotie

De sport moet haar rol om binnen de maatschappij ook drager te zijn van bredere maatschappelijke doelstellingen en waarden (sport als middel) verder uitbouwen.

Sport kan aldus een middel zijn om rond specifieke thema's solidariteitsacties op te zetten. Sport moet gezondheidsbevorderend werken, kan bijdragen tot verhoging van de levenskwaliteit zowel voor jong als oud en is een belangrijke leerschool voor het aanleren van maatschappelijke en sociale vaardigheden. Sport speelt ook een belangrijke rol bij het vertrouwd maken met waarden zoals fair play, solidariteit, teamspirit, zelfstandigheid, engagement, e.d.

Senioren

29,5% van de Vlaamse bevolking is ouder dan 55 jaar en het aandeel van deze bevolkingsgroep zal tegen 2020 stijgen tot meer dan 36%. Vastgesteld wordt dat slechts 16% van de 50-65 jarigen voldoende 'bewegen' om een cardiovasculair effect te hebben (VIG). Bovendien wordt de kans op vereenzaming groter naarmate men ouder wordt.

Het 'Sport voor Allen-actieplan' van de huidige regeerperiode voorzagt in het voeren van een specifieke sensibiliseringscampagne voor senioren. Deze campagne werd slechts opgestart op het einde van de regeerperiode (maart 2009).

Fysieke fitheid

Te weinig bewegen wordt algemeen aanvaard als één van de voornaamste oorzaken van tal van "beschavingsziekten". Dat er een positieve correlatie bestaat tussen actieve sportbeoefening en gunstige gezondheidseffecten heeft wetenschappelijk onderzoek meer dan voldoende bewezen. Het stimuleren van sport en fysieke activiteiten met voldoende regelmaat en intensiteit en aangepast aan de leeftijd, is een belangrijke opdracht van de Vlaamse overheid.

Partnership met de sportactoren

Het Vlaamse sportbeleid kan slechts gerealiseerd worden als de verschillende Vlaamse sportactoren op alle niveaus op het terrein complementair samenwerken. Reeds jaren heeft Bloso samenwerkingsverbanden

opgebouwd met de gemeentelijke en provinciale sportdiensten, de Vlaamse sportfederaties en de Stichting Vlaamse Schoolsport.

Media

In 2003 werd op de Staten-Generaal van de Vlaamse sportclubs gepleit voor meer aandacht in de media, en meer specifiek op televisie, voor onder meer de 'kleine' en minder bekende sporten. Bovendien speelt televisie een cruciale rol om attitudes te wijzigen, vooral deze van de niet-sporters. In de loop van de vorige regeerperiode werd, onder impuls van het Bloso, hiertoe een eerste aanzet gegeven via een specifiek programma op de openbare omroep (Vlaanderen Sportland). Ondanks het ontegensprekelijk succes van deze formule werd het programma stopgezet.

8.4.5. Topsport

In april 2004 werd door de Stuurgroep Topsport (Bloso, BOIC, VSF) het eerste Topsportactieplan Vlaanderen ooit opgesteld. Dit Topsportactieplan Vlaanderen I voorzag in een concreet, gedetailleerd, coherent, tijdsgebonden en gebudgetteerd plan om meer Vlaamse topsporters op termijn voor te bereiden op medailles op de Olympische Spelen.

Het Topsportactieplan Vlaanderen I werd in de huidige regeerperiode integraal opgenomen in de beleidsnota Sport van de minister en nagenoeg integraal uitgevoerd. Het Topsportactieplan Vlaanderen I was immers concreet gefocust op de eerste fase van de voorbereiding, namelijk de Olympiade 2005-2008, die volledig viel binnen de legislatuur 2004-2009 van de Vlaamse Regering.

De actiepunten van het Topsportactieplan Vlaanderen I waren concrete strategische projecten (operationele doelstellingen) op korte termijn (2004-2008), die de basis moesten leggen voor betere topsportprestaties op lange termijn (OS 2012-2016), waarvan het maximaal beleidseffect voelbaar zal zijn in 2016.

Ingevolge de beslissing van de Vlaamse Regering van 4 februari 2005 werd een topsportmanager en een expert Topsport voor 4 jaar aangesteld bij het departement CJSM. De topsportmanager werd belast met het voorzitterschap van de Stuurgroep Topsport en de coördinatie van het topsportbeleid. Hij werd daarin bijgestaan door de expert Topsport. Beide mandaten werden recent verlengd en opnieuw opengesteld.

Het Topsportactieplan Vlaanderen I werd als volgt in uitvoering gebracht:

De maximumbedragen van de jaarlijks toegekende topsportsubsidies aan de Vlaamse topsportfederaties voor de voorbereiding en deelname aan internationale wedstrijden werden in 2005 en 2009 gevoelig verhoogd, telkens gekoppeld aan het vastleggen van een nieuwe topsporttakkenlijst door de Vlaamse Regering (categorie 1 : van 175.000 naar 225.000 naar 350.000 euro, categorie 2 : van 100.000 naar 150.000 naar 225.000 euro, categorie 3 : van 37.500 naar 75.000 naar 120.000 euro, categorie 4 : van 18.600 naar 37.500 naar 65.000 euro, categorie gehandicaptensport : van 62.000 naar 125.000 naar 350.000 euro). Het subsidiebudget werd daartoe verhoogd van 2.030.000 euro in 2004, 2.479.000 euro in 2005, 2.966.000 euro in 2006, 3.047.000 euro in 2007, 3.086.000 euro in 2008 en 5.255.000 euro in 2009.

De subsidies aan de Vlaamse topsportfederaties voor participatie in een topsportschool, werden eveneens gevoelig verhoogd : de dotatie steeg progressief van 758.000 euro in 2004 tot 1.975.000 euro in 2009, voldoende om de ingevoerde quotaregeling inzake lesgevers/trainers in de topsportschool, inclusief trainingsuren buiten het curriculum en inclusief de invulling van het topsportprogramma in de middenschool, integraal te subsidiëren.

Er werd structureel ingegrepen in de topsportstructuur van de topsportfederaties. De oprichting van een topsportcommissie met een specifieke samenstelling en bevoegdheden, voorgezeten door de coördinator Topsport (indien niet aangesteld de sporttechnisch coördinator), is vanaf 2009 een voorwaarde om voor topsportsubsidies in aanmerking te komen (nieuw uitvoeringsbesluit topsport van 19 december 2008).

Het Bloso-tewerkstellingsproject Topsport werd niet uitgebreid met de vooropgestelde 20 VTE gecobetrekkings (van 43 naar 63 VTE). Op basis van de strenge criteria bleek het contingent van 43 VTE topsporters net te volstaan tot en met de Olympische Spelen van Beijing 2008. Het noodzakelijke programmabudget voor deze topsporters werd integraal ter beschikking gesteld door een combinatie van topsportsubsidies, bijkomende financiering vanuit de werkingmiddelen topsport van het Bloso en (voor topsporters op de BOIC-lijsten) de ter beschikking gestelde kredieten door het BOIC.

Vanaf 2008 werd daarnaast een parallel tewerkstellingscircuit van 80 VTE, hoofdzakelijk voor wielrenners en specifieke projecten, gecreëerd binnen het departement CJSM.

Het Bloso-topsportstudentenproject Hoger Onderwijs, opgestart met vijf topsporters/studenten in 2003-2004, nam een vlucht in de olympiade 2005-2008, met 13 topsporters/studenten in 2005-2006 en 18 topsporters/studenten in 2006-2007. In de directe aanloop naar de Olympische Spelen in Beijing 2008 werden voor de academiejaren 2006-2007 en 2007-2008 22 verschillende topsporters/studenten (9 Elitesporters en 13 Beloftevolle Jongeren) in dit project opgenomen. Bij de opstart in 2003-2004 kwamen enkel elitesporters in aanmerking, vanaf 2004-2005 werden ook beloftevolle jongeren tot het project toegelaten. Vanaf dit moment kwamen alleen nog studenten in aanmerking die hun studies spreiden (tot halftijds studeren) in functie van de invulling van een volwaardig trainingstechnisch programma.

De Pool van Toptrainers werd op 1 augustus 2005 in uitvoering gebracht met de aanstelling van Stefan Obreno door de Vlaamse Zwemfederatie, voor 100% gefinancierd door het Bloso. Bij de oprichting van de Pool van Toptrainers werd uitgegaan van een maximale bezetting van 43 voltijdse toptrainers in 2008. In de laatste aanloop naar de Olympische Spelen te Beijing, waren in 2008 14 toptrainers uit 13 verschillende (Olympische) sporttakken effectief opgenomen in de Pool van Toptrainers, gefinancierd door het Bloso.

Het tewerkstellingsproject jeugdtrainers ("Pool van jeugdtrainers Topsport") werd pas in 2008 gedeeltelijk gerealiseerd en gefinancierd met werkingsmiddelen topsport. Via de beschikbare topsportkredieten (2008 : departement CJSM, vanaf 2009 : Bloso) werden 11 VTE jeugdtrainers aangesteld in 2008-2009, waarmee de meest acute nood werd ingevuld, in aanvulling op de reeds gefinancierde jeugdtrainers Topsport via het project BeGold (Gemeenschappelijk ABCD-project jonge topsporttalenten 2012-2016).

De begeleiding en ondersteuning van de federaties werd in de voorbije Olympiade verder uitgebouwd door het Bloso. Het topsporter Volg-systeem werd gefinaliseerd en wordt in 2009 in gebruik genomen. Inzake trainingstechnische begeleiding (plannen en periodiseren, digitale beeldvorming en bewegingsanalyse, het bewegingsplatform), sportpsychologische begeleiding en medisch-paramedische begeleiding (letselpreventie/performance stability, rughygiëne/houdingsperceptie, sportverzorging/letselregistratie) werd ingespeeld op de vragen en noden van de topsportfederaties. Het platform van toptrainers werd gerealiseerd met de oprichting door de Vlaamse Trainersschool van het "Vlaams coachesplatform" op 16 december 2006.

'Aanbod gestuurd' sportwetenschappelijk onderzoek en -begeleiding werd in hoofdzaak vanuit het departement CJSM toegekend en gefinancierd. Het betreft zowel experimentele projecten als projecten op lange termijn, naast éénmalige projecten ter ondersteuning van de sportwetenschappelijke begeleiding binnen een aantal topsportfederaties.

In de voorbije regeerperiode werd fors geïnvesteerd in de voorbereiding van Vlaamse topsporters met een handicap op de Paralympische Spelen. De jaarlijks toegekende topsportsubsidies werden meer dan vervijfvoudigd (van maximaal 62.000 in 2003, naar maximaal 125.000 vanaf 2004, tot maximaal 350.000 euro vanaf 2009). In de periode 2005-2008 werd bijkomend een voltijds coördinator Topsport gefinancierd door het Bloso.

8.4.6. Sportinfrastructuur

Bloso-centra

De 13 Bloso-centra bezitten een bovenlokale, Vlaamse of zelfs internationale uitstraling. Zij beogen een voorbeeld te zijn inzake de realisatie en het beheer van sportaccommodaties onder meer inzake kwaliteitsaanbod en samenwerkingsverbanden met derden.

In de beheersovereenkomst 2008-2010 tussen de Vlaamse Regering en het Bloso werden strategische doelstellingen bepaald voor de 13 Bloso-centra: enerzijds de organisatie van sportkampen en sportklassen en anderzijds het uitbouwen en ter beschikking stellen van de Bloso-centra aan sportfederaties, sportclubs, sportdiensten, topsporters en individuele sportbeoefenaars, onder meer voor de organisatie van trainingen, stages en wedstrijden op alle niveaus. Het hoofddoel hierbij is door een effectief en efficiënt gebruik van de middelen te streven naar een maximale bezetting in kwalitatief goed uitgebouwde sportcentra.

Aangezien het Bloso als overheidsinstelling een voorbeeldfunctie vervult, zijn begrippen als kwaliteit, duurzame ontwikkeling en diversiteit prioritair. De 13 Bloso-centra staan immers open voor zowel topsporters en beloftevolle jongeren, als voor groepen die in de samenleving om tal van redenen moeilijk tot sporten komen.

Sportinfrastructuur databank Vlaanderen en relatie met GIS (geografisch informatie systeem)

Bloso beschikt al jaren over een databank ("Spakki") van de ruim 18.000 sportaccommodaties in Vlaanderen die toegankelijk zijn voor het publiek. Sinds 2007 is deze databank toegankelijk, niet alleen voor de diverse beleidsactoren in de sport maar ook voor het groot publiek, via de Bloso-website. De gegevens worden door Bloso op een structurele en permanent wijze geactualiseerd. Toch is het aangewezen in de toekomst tot een structurele samenwerking te komen met andere beleidsdomeinen (bijvoorbeeld in verband met de afgeleverde stedenbouwkundige vergunningen).

Sportinfrastructuurplan, Sportfacilitator en voetbalstadions

Het decreet van 23 mei 2008 betreffende een inhaalbeweging in sportinfrastructuur via alternatieve financiering en het uitvoeringsbesluit ervan (van 18 juli 2008) vormt het wettelijke kader voor het Vlaamse Sportinfrastructuurplan. Dit plan voorziet een subsidiemechanisme voor sportinfrastructuur gekoppeld aan een realisatie en alternatieve financiering via een publiek-private samenwerking (PPS). Bedoeling is hiermee het globale tekort aan sportinfrastructuur op middenlange termijn weg te werken.

De concrete uitwerking van het Vlaams Sportinfrastructuurplan gebeurt door de Sportfacilitator. Dit is een samenwerkingsverband tussen de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) en het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media, samen met het kabinet van de Vlaamse minister van Sport en het Vlaams Kenniscentrum PPS.

De eerste inhaalbeweging gebeurt voor kunstgrasvelden, eenvoudige sporthallen, eenvoudige zwembaden en multifunctionele sportcentra. Het sportinfrastructuurplan wil op die manier tot en met 2011 voor een totale investeringswaarde van 225 miljoen euro sportinfrastructuur realiseren. Daarmee zal dan het tekort aan sportinfrastructuur in Vlaanderen voor 35% weggewerkt zijn.

Het decreet voorziet echter ook de mogelijkheid voor een latere inhaalbeweging voor andere types van sportinfrastructuur.

De verschillende projecten, ingediend door de geïnteresseerde lokale besturen, worden ofwel per deeldomein geclusterd en in de markt geplaatst (wat gebeurde voor de kunstgrasvelden, de eenvoudige sporthallen en de eenvoudige zwembaden) ofwel individueel (wat gebeurde voor de multifunctionele sportcentra). Na selectie van de private partners wordt er voor elk deeldomein en per multifunctioneel sportinfrastructuurproject een private projectvennootschap ("Special Purpose Vehikel") SPV opgericht. Deze projectvennootschap sluit dan een DBFM-overeenkomst (Design, Build, Finance, Maintenance) met het geselecteerde lokale bestuur. De SPV staat in voor ontwerp, bouw, financiering en onderhoud van de sportinfrastructuur gedurende 10 of 30 jaar en in het geval van de multifunctionele sportcentra eventueel ook voor de exploitatie ervan (dus een DBFMO(Operate)-contract). In ruil betaalt het lokale bestuur aan de SPV een jaarlijkse beschikbaarheidsvergoeding. De Vlaamse Regering subsidieert jaarlijks maximaal 30% van deze beschikbaarheidsvergoeding.

Daarnaast startte de Vlaamse Regering in 2007 een traject op voor de realisatie via publiek-private samenwerking (PPS) van een tiental multifunctionele nieuwe of vernieuwde voetbalstadions in Vlaanderen. Hiervoor werd bij PMV (Participatie Maatschappij Vlaanderen) 50 miljoen euro voorzien om te dienen als een hefboomfinanciering. De selectie van de projecten gebeurt door de Overlegcommissie Voetbalinfrastructuur Vlaanderen en aan de hand van een aantal door de Vlaamse Regering bepaalde criteria.

8.4.7. Medisch en ethisch verantwoord sporten

Meer en meer beslissingen inzake dopingbestrijding worden louter op internationaal niveau genomen. Door het ratificeren van de UNESCO-conventie tegen het dopinggebruik in de sport heeft Vlaanderen zich geëngageerd om de principes van het wereldantidopingagentschap (WADA) en zijn werkingsinstrument, de Wereldantidopingcode - WADA Code, uit te voeren en te implementeren in zijn interne regelgeving. Europa wenst haar invloed binnen dit WADA te vergroten.

Meer gesofisticeerde dopingpraktijken maken het opsporen ervan steeds moeilijker en duurder, onder meer doordat de behoefte aan controles buiten wedstrijdverband toeneemt. De dopingbestrijding beperkt zich niet alleen tot de sporter, ook de rol van de begeleider van de sporter krijgt meer aandacht.

Het efficiënter maken van dopingbestrijding verhoogt de nood aan samenwerking tussen de verschillende betrokken partners inzake dopingbestrijding (Vlaamse overheid, federale politie, justitie, douane, farmaceutische inspectie, sportfederaties en uiteraard de andere gemeenschappen).

De keuze voor passieve beleidscontrole op het vlak van tuchtrecht voor elitesporters vergroot de verantwoordelijkheid van sportfederaties bij de disciplinaire afhandeling van dopingpraktijken van elitesporters.

Het stijgend maatschappelijke belang van sport gaat samen met een stijging van de media-aandacht voor dopingbestrijding in de sport. Er bestaat een tendens om dopingpraktijken steeds zwaarder te sanctioneren. Het informeren van de sporter en de federatie en communiceren over dopingbestrijding worden steeds belangrijker.

De juridisering van de dopingproblematiek is in opmars. Dopingbestrijding krijgt meer en meer te maken met de aandacht voor respect voor de privacy.

De specifieke eigenheid van de sportwereld noodzaakt een gestuurde vorm van zelfregulering: de betrokken actoren behouden hierbij een ruime vrijheid binnen wettelijk gestelde grenzen. Hierbij is het de bedoeling om de aandacht voor ethiek in de sport te verhogen.

8.5. Media

De mediasector blijft volop in beweging. De technologische evolutie en meer specifiek de digitalisering zetten zich verder door. Dit leidt tot meer mediakanalen ('dragers') en een breder en meer divers medialandschap, maar ook tot een versnippering van publiek en van inkomsten (advertenties, verkoop, e.d.). Bedrijfseconomisch vertaalt zich dat in een tendens tot convergentie, waarbij mediaspelers meerdere mediakanalen (televisie, radio, film, print, internet, games, e.d.) in één hand bundelen, maar ook in toenemende concentratie. Samenhangend groeit de crossmediale aanpak met een synergie van meerdere mediakanalen (televisie, radio, interactiviteit, sociale netwerken, e.d.) tot één globaal totaalproduct/platform/aanbod.

In het licht van deze explosie van aanbod, maar ook van toenemende verbinding en concentratie van media en mediaspelers, blijft het de maatschappelijke opdracht van de overheid om te zorgen voor de pluriformiteit, diversiteit en kwaliteit van het media-aanbod en op die manier een vervlakking ervan te voorkomen. Voor Vlaanderen betekent dit ook zorg voor het behoud van de eigen culturele identiteit in en via de media. Mogelijks nog belangrijker is echter het waken over de kwaliteit, onafhankelijkheid en pluriformiteit van de informatieverstrekking en journalistiek. Immers, onafhankelijke en kritische media en kwaliteitsjournalistiek zijn cruciaal voor het goed functioneren van onze democratie.

De huidige economische crisis heeft hierbij de druk op de mediasector nog verhoogd. Daarom werd op 19 maart 2009 op overheidsinitiatief de eerste Staten-Generaal van de Media gehouden waarbij de diverse media-actoren en het beleid in overleg de sectorale problemen bespraken.

Het Vlaamse overheidsinstrumentarium blijft ook in toekomst sterk bepaald door de federale en Europese kaders en de samenwerking met de buurlanden (vooral wat betreft de zendvergunningen). Steun aan de pers kan dan ook slechts binnen strikte normen. Het nieuwe Mediadecreet - het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie - speelt verder in op de nieuwe technologische en inhoudelijke uitdagingen; realiseert de omzetting van de Europese Audiovisuele Richtlijn en draagt onder meer bij tot een grotere transparantie met betrekking tot de financiering van de openbare omroep, reclame en productplacement. Ook de rol van de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) als onafhankelijk controleorgaan wordt terecht benadrukt.

Media zijn grensoverschrijdend en bevoegdheidsoverschrijdend. Spectrumbeheer en de frequentieplanning zijn het gevolg van internationale afspraken en overleg. Uitgebreid overleg met de andere overheden is zowel internationaal, als binnen België dan ook noodzakelijk om juridische en technische conflicten te voorkomen en te verhelpen. Verder moet onderzocht of en hoe de nog resterende (digitale) omroepfrequenties ingezet zullen worden en ter beschikking gesteld aan de markt. Aansluitend moet ook het “digitale dividend” ingevuld: digitale signalen nemen namelijk minder spectrumruimte in dan analoge waardoor op minder frequenties meer kan worden uitgezonden. Dit laat toe om het spectrum nu doeltreffender in te vullen. Omdat de VRT begin november 2008 stopte met analoge tv-uitzendingen (analoge switch off) en sindsdien via de ether uitsluitend digitaal uitzendt, is in het schaarse radiospectrum ruimte vrij voor nieuwe, digitale diensten en mogelijkheden. Echter, over de concrete invulling ervan is een inhoudelijk en een bevoegdheidsconflict hangend tussen Vlaamse en federale overheid. De Vlaamse Regering wil ze verder gebruiken voor digitale omroepdoeleinden. De federale overheid pleit ervoor de zendfrequenties te gebruiken voor draadloos internet (telecom). Telecomregulator BIPT (het federale Belgische Instituut voor postdiensten en telecommunicatie) heeft intussen zelfs een klacht ingediend bij de Raad van State om de bevoegdheid van Vlaanderen in deze materie aan te vechten.

Tot slot moeten, nu de grenzen tussen media en telecommunicatie vervagen, nieuwe evoluties nauwlettend in het oog worden gehouden, ook qua bevoegdheid.

Tijdens de volgende regeerperiode moet de oude beheersovereenkomst met de VRT (2007-2011) geëvalueerd worden en de nieuwe (2012-2016) voorbereid en geïmplementeerd. De technologische evoluties, de uitbreiding van mediaplatformen en de nieuwe functionele mediavormen houden in dat de openbare omroepopdracht vervuld moet worden in een nieuwe omgeving en realiteit. Ook de commerciële spelers zijn meer divers geworden dan de traditionele commerciële radio- en televisieomroepen. Door de fragmentatie van het mediagebruik staat de rol van de openbare omroep als bevorderaar van sociale cohesie en integratie uiteraard onder druk. Maar ook in een gefragmenteerd medialandschap dient de openbare omroep te waken over kwaliteit en diversiteit.

In februari 2007 werd door de Vlaamse Regering en de VRT een addendum toegevoegd bij de lopende beheersovereenkomst 2007-2011. Het regelt het nieuwe VRT-cultuuraanbod onder de vorm van de Cultuurdelta (het ‘drie sporenbeleid’). Met deze Cultuurdelta willen overheid en VRT de cultuurparticipatie en de cultuurbeleving van de Vlaming in de breedte en de diepte stimuleren. Er kwam enerzijds een versterking van cultuursignalisatie en cultuuraanbod op de klassieke radio- en televisienetten en anderzijds een extra, verrijkend digitaal cultuuraanbod via Canvas+ en een nieuw multimediaal en participatief webplatform ‘klara.be’. Het platform, dat nog volop in opbouw is, bevat, naast een cultuuragenda in samenwerking met Cultuurweb (de databank van Cultuurnet), ook verdiepende tekstuele, auditieve en visuele bijdragen en mogelijkheden tot interactie, participatie en personalisatie. Dit multimediale cultuurplatform is een treffend voorbeeld van de toenadering en wisselwerking tussen de sectoren media en cultuur.

Een ander project op het snijpunt van media en cultuur is het DIVA-project (Digitaal VRT-Archief) van de VRT. Vanuit een zorg voor Vlaams cultureel erfgoed startte de VRT eind 2008 met het digitaliseren en ontsluiten van een eerste, erg beperkt deel van het VRT-archief (beeldmateriaal, geluidsmateriaal (muziek en woord), foto’s, scripts). Het DIVA-project focust op het meest bedreigde en het onmiddellijk functionele materiaal en loopt tot eind 2012. De VRT financiert het project zelf, maar het betreft in volume minder dan 5 % van het totale VRT-archief. Dit maakt de uitdaging duidelijk, alsook de financieringsbehoefte. Wel mag de VRT, volgens de huidige beheersovereenkomst, voor verdere stappen onder meer inkomsten uit de verzelfstandiging van het VRT-zenderpark en uit de toewijzing van de etherfrequenties gebruiken. De VRT is eveneens een actieve partner in de innovatieprojecten van het Interdisciplinair Instituut voor Breedband Technologie (IBBT) en een sleutelspeler in het project ‘Bewaren en Ontsluiten van Multimediale data in Vlaanderen’ (BOM-VL), waar IBBT, media- en cultuuractoren samen de problematiek van opslag en ontsluiting van multimediaal materiaal onderzoeken en oplossingen uitwerken.

Tot slot is er het probleem van toegang tot het digitaal media-aanbod. De overheid moet ervoor zorgen dat de kloof tussen diegenen die de technologische trends wel van nabij volgen en diegenen die meer afzijdig staan bij de digitale en technologische (r)evolutie niet te groot wordt. Dit vereist een doordacht doelgroepenbeleid. Het instrumentarium kan daarbij zeer uiteenlopend zijn zoals onder meer de door het Vlaams Parlement gevraagde oprichting van een kenniscentrum “mediageletterdheid”.

8.6. Film en audiovisuele productie

De audiovisuele sector bevindt zich in een ambigue positie. Enerzijds was de toevloed aan beeldmateriaal en expressievormen nooit groter en kent de audiovisuele creatie een nooit geziene ‘boom’, voortgestuwd onder meer door technologische ontwikkelingen en ongebreidelde diffusiemogelijkheden. Anderzijds gaat het bioscoopbezoek wereldwijd stelselmatig achteruit en wordt het publiek meer en meer gefragmenteerd. Eén en ander leidt tot dalende gemiddelde ‘box offices’ en globaal dalende inkomsten voor de bioscoopexploitanten, in het bijzonder voor minder evidente genres en voor de art house- en wijkbioscopen. De klassieke businessmodellen staan onder druk evenals de steunmaatregelen die voor de verschillende genres in de audiovisuele sector werden opgezet (creatie-, productie- of distributiesubsidies, leningen, tax shelter, kapitaalsparticipatie).

Film is per definitie aangewezen op een distributie die verder gaat dan het eigen landsdeel of taalgebied. De internationale structuren met een belangrijke impact op productie en verspreiding van de filmproducten, zoals Eurimages, de grote filmfestivals, het audiovisuele beleid van de Europese Commissie, de Media Desks en de WTO (Wereldhandelsorganisatie) vormen belangrijke richtingaanwijzers voor het Vlaamse film- en audiovisuele beleid en het Vlaamse internationale cultuurbeleid. Ook de federale overheid heeft belangrijke hefboomen in handen zoals de tax shelter. Een samenwerking met de Franse Gemeenschap, die van de audiovisuele creatie een krachtlijn van haar beleid wil maken, met een hoogtepunt tijdens het Belgische Voorzitterschap van de EU in 2010, is een prioritaire actie.

Vlaanderen heeft heel wat economische stimuleringsinstrumenten ontwikkeld voor creatieve ondernemers. Er zijn het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF), CultuurInvest, het Vlaams Innovatiefonds (VINNOF) via PMV en het Instituut voor de aanmoediging van innovatie door Wetenschap & Technologie in Vlaanderen (IWT)). Vlaanderen staat daarnaast deels in voor de inhoudelijke invulling van de federale tax shelter. Men stelt echter vast dat al deze instrumenten niet optimaal zijn afgestemd. Bijkomend vullen de gemeenschappen de inhoudelijke criteria voor de erkenning als ‘Belgisch audiovisueel werk’ - een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van de federale tax shelter - verschillend in, wat leidt tot ‘shopping’ door producenten bij de Vlaamse of Franse Gemeenschap naargelang het verwachte resultaat en ook tot oneigenlijk gebruik van de tax shelter.

Het VAF kreeg, samenhangend met de samenwerkingsovereenkomst 2008-2010, een aanzienlijke financiële injectie. Bij het VAF kwam nog meer bijkomende budgettaire ruimte doordat sinds 2008 alle projecten audiovisuele kunsten, ook de experimentele, ressorteren onder het Kunstendecreet. Daarnaast werd ook de samenwerking tussen het VAF en de Vlaamse omroepen betreffende de ondersteuning van televisieprojecten herzien. De bestaande voorafname of verplichting tot paritaire besteding van middelen voor ondersteuning van televisieproducties werd afgeschaft. De selectie van de door de omroepen ingediende projecten gebeurt uitsluitend nog op basis van een kwaliteitstoets en het reële potentieel van het project in het reguliere bioscoopcircuit. Vanaf 2009 werden hiervoor nieuwe middelen (2,85 miljoen euro) voorzien. Die vormen een eerste aanzet voor het door het VAF en de omroepen gevraagde STIVO, een Vlaamse Stimuleringsfonds voor Culturele Omroepproducties naar model van het Nederlandse STIFO. Vanaf 2008 werd het VAF ook belast met de opvolging van ‘Location Flanders’, dit is het loket voor de internationale promotie van Vlaanderen als filmlocatie, en met de Media Desk – Vlaamse Gemeenschap, het informatiepunt in Vlaanderen over het Mediaprogramma van de Europese Unie.

Tot slot blijft het een pijnpunt dat, ondanks herhaalde akkoorden binnen het Overlegcomité (in 2005 en 2007), de bevoegdheid inzake filmkeuring nog niet werd overgeheveld naar de gemeenschappen. Een wijziging van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen dringt zich op zodat de gemeenschappen nadien doelgerichter kunnen inzetten op “mediageletterheid”.